មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា

សម្ភាសន៍ជាមួយ ទេព ប៉ូច អាយុ៦១ឆ្នាំ ភេទប្រុស
មុខរបរៈក្រុមប្រឹក្សាឃុំ
ភូមិស្វាយចេក ឃុំថ្លាត ស្រុកអន្លង់វែង ខេត្តឧត្តរមានជ័យ
សម្ភាសន៍ដោយ ៈ ឡុង ដានី
ថ្ងៃទី១៩ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ២០០៨

កាសែតទី១ខាងអេ

ដានីៈ *ខ្ញុំប្រាប់អ៊ំមួយសារទៀតថាពួកខ្ញុំហ្នឹងមកពីមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា ហើយមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជាហ្នឹងមានតួនាទីប្រមែប្រមូលឯកសារក្នុងអំឡុងឆ្នាំ១៩៧៥ដល់១៩៧៩ ហើយការប្រមែប្រមូលនិងយើងមានការអនុញ្ញាតិពីរដ្ឋាភិបាលដែលឲ្យយើងធ្វើកិច្ចការទាំងអស់ហ្នឹង ។*

ប៉ូចៈ *បាទ ។*

ដានីៈ *ហើយការចងក្រងទាំងអស់និងទុកជាឯកសារប្រវត្តិសាស្រ្ត ទុកឲ្យក្មេងៗជំនាន់ក្រោយធ្វើការស្រាវជ្រាវដែលគេចង់ស្រាវជ្រាវពីរបប៧៥ដល់៧៩ហ្នឹងគេអាចទៅអានកន្លែងនិងបាន ហើយខ្ញុំមកជួបអ៊ំនេះគឺចង់ដឹងរឿងរ៉ាវផ្ទាល់ខ្លួនអ៊ំខ្លះៗនៅក្នុងសម័យបីឆ្នាំហ្នឹងឬក៏ក្រោយបីឆ្នាំមកសួរពីកន្លែងតស៊ូអីយ៉ាងម៉េចៗអ៊ំ ។*

ប៉ូចៈ *បាទ ។*

ដានីៈ *ជាពិសេសទៀតខ្ញុំចង់ដឹងពីទំនាក់ទំនងល្អ រវាងអ៊ំជាមួយប្រជាជនដែលមិនមែនជាអ្នកមូលដ្ឋាននៅថ្មីហ្នឹង អ៊ំធ្លាប់មានទំនាក់ទំនងអីខ្លះ ធ្លាប់បានជួយអីខ្លះដល់ពួកគាត់ណាស់ ។*

ប៉ូចៈ *បាទ ។*

ដានីៈ *បើសិនជាអ៊ំមានអីអាចជួយជំរាបប្រាប់ខាងខ្ញុំផង ។*

ប៉ូចៈ *បាទ ។*

ដានីៈ *ចឹងជាដំបូងខ្ញុំចង់ស្គាល់ឈ្មោះអ៊ំ អ៊ំឈ្មោះអីដែរ?*

ប៉ូចៈ *ខ្ញុំឈ្មោះទេព ប៉ូច ។*

ដានីៈ *អ៊ំអាយុប៉ុន្មានហើយសព្វថ្ងៃ?*

ប៉ូចៈ *ខ្ញុំកើតឆ្នាំ១៩៤៧ ស្មើនិង៦០ប៉ុន្មានហើយ ។*

ដានីៈ *៦១?*

ប៉ូចៈ ខ្ទង់ប៉ុណ្ណឹងហើយ ។

ដានីៈ គ្រួសារអ៊ីឈ្មោះអីដែរ?

ប៉ូចៈ គ្រួសារខ្ញុំបីហើយ នៅសព្វថ្ងៃនេះទី៣ ។

ដានីៈ បាទ!ឈ្មោះអីទៅ?

ប៉ូចៈ ឈ្មោះ ហោម សាន ។

ដានីៈ គាត់អាយុប៉ុន្មានដែរ?

ប៉ូចៈ គាត់អាយុខ្ទង់៤២ឬ៤៣ ។

ដានីៈ អ៊ីមានកូនចៅប៉ុន្មាននាក់ដែរ?

ប៉ូចៈ កូនចៅខ្ញុំមាន៨នាក់ គ្រួសារខ្ញុំកូនប្តីមុននោះមួយតែខ្ញុំជាមួយគ្រួសារសព្វថ្ងៃនេះមានកូនបីនាក់ ។

ដានីៈ បាទ!ជាជំនប់ទី?

ប៉ូចៈ ខ្ញុំជាសមាជិកក្រុមប្រឹក្សាឃុំ ។

ដានីៈ សព្វថ្ងៃអ៊ីរស់នៅភូមិឃុំស្រុកអីដែរ?

ប៉ូចៈ សព្វថ្ងៃខ្ញុំរស់នៅភូមិស្វាយចេក ឃុំថ្លាត ស្រុកអន្លង់វែង ខេត្តឧត្តរមានជ័យ ។

ដានីៈ ឪពុកម្តាយអ៊ីឈ្មោះអីដែរ?

ប៉ូចៈ ឪពុកឈ្មោះប៉ោម ម្តាយឈ្មោះយ៉ែម ។

ដានីៈ ចឹងសព្វថ្ងៃគាត់ទាំងពីរ?

ប៉ូចៈ គាត់ស្លាប់អស់ហើយ ។

ដានីៈ គាត់នៅណាដែរ?

ប៉ូចៈ គាត់នៅខេត្តកំពង់ស្ពឺ ។

ដានីៈ ចឹងស្រុកកំណើតរបស់អ៊ីនៅកំពង់ស្ពឺ?

ប៉ូចៈ បាទ ។

ដានីៈ នៅភូមិអីគេ?

ប៉ូចៈ នៅភូមិតាំងរលាំង ។

ដានីៈ ឃុំអី?

ប៉ូចៈ ឃុំវាលពង់ ស្រុកថ្ពង ខេត្តកំពង់ស្ពឺ ។

ដានីៈ ចឹងអ៊ីមានបងប្អូនប៉ុន្មាននាក់ដែរ?

ប៉ូចៈ មានបងប្អូនបួននាក់ ។

ដានី៖ ស្រីប៉ុន្មានប្រុសប៉ុន្មាន?

ប៉ូច៖ ស្រី១ ប្រុស៣ ។

ដានី៖ អ៊ីកូនទីប៉ុន្មាន?

ប៉ូច៖ ខ្ញុំកូនទី៣ ។

ដានី៖ ចឹងអ៊ីជួយរៀបរាប់រឿងរ៉ាវរបស់អ៊ីតាំងពីតូចរហូតមកឆ្លងកាត់នៅសម័យបីឆ្នាំ ក្រោយសម័យបីឆ្នាំមកបានធ្វើនៅកន្លែងណាខ្លះ?

ប៉ូច៖ បាទ ។

ដានី៖ ជួយរៀបរាប់ជាសង្ខេប?

ប៉ូច៖ តាំងពីតូចមកខ្ញុំរស់នៅក្នុងបន្ទុកឪពុកម្ដាយ ។

ដានី៖ បាទ ។

ប៉ូច៖ ក្រោយមកខ្ញុំពេញវ័យទៅខ្ញុំទៅនៅវត្តបានបួសរៀនបានពីរវស្សា ។

ដានី៖ បានបួសពីរវស្សានៅវត្តណា?

ប៉ូច៖ បួសនៅវត្តតាំងខ្មៅ ។

ដានី៖ ហើយយ៉ាងម៉េចទៀត?

ប៉ូច៖ ក្រោយមកទៀតខ្ញុំសឹកមកឪពុកម្ដាយខ្ញុំរៀបចំគ្រួសារឲ្យ ហើយក្រោយមកស្លាប់ប្រពន្ធមួយទៅហើយខ្ញុំក៏បានពុការអំពាវនាវរបស់សម្ដេចថាឲ្យចូលព្រៃម៉ាគីទៅ ។

ដានី៖ បាទ ។

ប៉ូច៖ ហើយចេះតែឃើញគេឃើញឯងចឹងទៅចេះតែដោយរោយតាមគេរហូតចឹងមក ។

ដានី៖ បាទ ។

ប៉ូច៖ ចឹង ។

ដានី៖ កាលអ៊ីបួសនៅឆ្នាំណាដែរ?

ប៉ូច៖ កាលហ្នឹងមិនដឹងជាឆ្នាំ១៩៦០ប៉ុន្មានទេភ្លេចហើយប្រហែលជា៦៤-៦៥អីហ្នឹង ។

ដានី៖ ចឹងអ៊ីរៀបការនៅឆ្នាំណា?

ប៉ូច៖ រៀបការឆ្នាំ១៩៦៨ ។

ដានី៖ អ៊ីការបានប៉ុន្មានឆ្នាំបានប្រពន្ធអ៊ីគាត់ស្លាប់?

ប៉ូច៖ ការបានបួនឆ្នាំ ។

ដានី៖ គាត់ស្លាប់ដោយសារមូលហេតុអី?

ប៉ូច៖ គាត់ស្លាប់ដោយសារជំងឺអាសន្នរោគ ។

ដានី៖ ចឹងការមានកូនចៅដែរ?

ប៉ូចៈ កូនមានកូនបានបួនខែពេលម៉ែស្លាប់បានបួនខែទៅកូននោះក៏ស្លាប់ទៅដែរ ។

ដានី៖ មានកូនតែមួយនិងទេ?

ប៉ូចៈ បាទ ។

ដានី៖ ប្រពន្ធឈ្មោះអី?

ប៉ូចៈ ប្រពន្ធស្លាប់ទៅហ្នឹងឈ្មោះសែម ។

ដានី៖ ចឹងអឹព្វប្រកាសរបស់សម្តេចព្រះនរោត្តម សីហនុនៅឆ្នាំណា?

ប៉ូចៈ ឆ្នាំ១៩៧០ ។

ដានី៖ ៧០ប៉ុន្មាន?

ប៉ូចៈ ឆ្នាំ៧០ - ៧១អីហ្នឹង ។

ដានី៖ ចឹងពេលដែលអឹព្វការឃោសនារបស់សម្តេចព្រះនរោត្តមសីហនុចឹងទៅអីយ៉ាងម៉េច?

ប៉ូចៈ ឃើញគេបបួលគ្នាចូលព្រៃម៉ាគីឃើញគេទៅ ក៏ទៅតាមគេតាមឯងចឹងទៅ ។

ដានី៖ ចូលទៅខាងណាព្រៃម៉ាគីហ្នឹង?

ប៉ូចៈ កាលនោះគេហៅអីទេ គេហៅរណៈសិរ្សរួបរួមជាតិកាលជំនាន់នោះ ។

ដានី៖ ចឹងយ៉ាងម៉េចទៀតទៅ?

ប៉ូចៈ កាលហ្នឹងតស៊ូទៅក៏បានទៅរស់នៅជាមួយគេតាំងពី៧១ - ៧២ចឹងមកណាស់ ។

ដានី៖ បាទ ។

ប៉ូចៈ ហើយរហូតមកបន្តបន្ទាប់មកខ្លួនខ្ញុំហ្នឹងក៏បានរួមតស៊ូជាមួយគេហៅថាអន្តភាពឃុំ ហើយពីហ្នឹងមកក៏បានទទួលខុសត្រូវក្នុងមូលដ្ឋានឃុំបានមួយរយៈមកឆ្នាំ១៩៧៣ - ៧៤ចឹងមកខ្ញុំទៅនៅខាងត្បូងផ្លូវលេខ៨ ។

ដានី៖ នៅហ្នឹងធ្វើអីទៅ?

ប៉ូចៈ នៅហ្នឹងទទួលខុសត្រូវប្រជាជនខាងអប់រំប្រជាជន បានរហូតដល់ឆ្នាំ១៩៧៥ចឹងទៅ ។

ដានី៖ ចឹងទទួលអប់រំប្រជាជនមួយឃុំ?

ប៉ូចៈ បាទ ។

ដានី៖ កាលហ្នឹងនៅឃុំអីគេកាលហ្នឹង?

ប៉ូចៈ ឃុំកាលហ្នឹងឃុំកន្ទុក ។

ដានី៖ ស្រុកអីគេ?

ប៉ូចៈ ស្រុកកាលហ្នឹងដូចជាស្រុកកណ្តាលស្ទឹងឬក៏ស្រុកដង្កោលទេភ្លេចហើយ ។

ដានី៖ ចឹងកាលអ៊ីតស៊ូនៅព្រៃកាលឆ្នាំ៧១ - ៧២ - ៧៣ហ្នឹងអ៊ីតស៊ូនៅអង្គភាពឃុំណា?

ប៉ូច៖ អង្គភាពឃុំមិញហ្នឹងប្រាប់ហ្នឹង ឃុំកន្ទុក ស្រុកកណ្ដាលស្ទឹង ។

ដានី៖ អ៊ីទទួលខុសត្រូវប្រជាជនឃុំហ្នឹង?

ប៉ូច៖ បាទ! កាលទទួលហ្នឹងមិនបានប្រជាជនមកច្រើនទេ គឺយើងនៅក្រៅណា ។

ដានី៖ បាទ ។

ប៉ូច៖ នៅខាងក្រៅមិនមែននៅខាងក្នុងទេ ។

ដានី៖ បាទ ។

ប៉ូច៖ តែជួបមួយជួបពីរចឹងទៅ នៅហូរហែរចឹងទៅណាស់ ហើយដល់ក្រោយមកប្រជាជនចេះតែចេញពីភ្នំពេញហ្នឹងមកខ្ញុំចេះតែអប់រំទទួលខុសត្រូវនៅខាងក្រោយ ដែលមានកន្លែងមួយកន្លែងចឹងទៅណាស់ ។

ដានី៖ បាទ ។

ប៉ូច៖ មានមូលដ្ឋានសម្រាប់អប់រំហើយដោះស្រាយស្បៀងសម្រាប់ប្រជាជនចឹងទៅណា ។

ដានី៖ បាទ ។

ប៉ូច៖ ដល់ពេលប្រជាជនខ្វះបាយខ្វះទឹកអីហូបចឹងទៅ ខ្ញុំបាទហ្នឹងខាងស្រុកត្រូវជ្រើសរើសឲ្យទៅទាក់ទងទៅខាងទន្លេចឹងមកឲ្យទៅរកពោតរកអង្ករយកមកផ្ដល់ឲ្យប្រជាជននៅហ្នឹង ។

ដានី៖ នៅឆ្នាំណា?

ប៉ូច៖ នៅឆ្នាំ១៩៧៤ ។

ដានី៖ បាទ ។

ប៉ូច៖ ហើយពីហ្នឹងមកចេះតែនាំប្រជាជនធ្វើស្រែធ្វើចំការ ដើម្បីផ្គត់ផ្គង់គាត់ចឹងទៅបានដល់ឆ្នាំ៧៥ ទៅចប់សព្វគ្រប់ទៅក៏ប្រជាជនរៀបដាក់តាមកន្លែងភូមិឃុំរបស់គាត់វិញទៅ ។

ដានី៖ បាទ ។

ប៉ូច៖ ហ្នឹងចឹងនិយាយពីសាច់រឿងផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ខ្ញុំកន្លងមកគឺប៉ុណ្ណឹង ។

ដានី៖ ចុះដល់ឆ្នាំ៧៥?

ប៉ូច៖ ដល់រំដោះឆ្នាំ៧៥ ហើយនិងគឺខ្ញុំខាងខេត្តខាងតំបន់ហ្នឹង ចាត់តាំងឲ្យខ្ញុំទទួលខុសត្រូវប្រជាជនជាសមាជិកនៅក្នុងស្រុកស្អាង បានរយៈពេលមួយឆ្នាំបានជាអនុប្រធានស្រុកធ្វើការងារនៅស្រុកស្អាងហ្នឹងបានមួយឆ្នាំដែរ ឆ្នាំ៧៦ នៅស្រុកស្អាងដល់ខែ៧ខាងខេត្តខាងភូមិភាគអីបានចាត់តាំងឲ្យខ្ញុំមកភូមិភាគកណ្ដាល ។

ដានី៖ មកធ្វើអីទៅភូមិភាគកណ្ដាលហ្នឹង?

ប៉ូចៈ មកហ្នឹងមកធ្វើស្រុកទទួលខុសត្រូវក្នុងស្រុកហ្នឹងដែរ ។

ដានីៈ មកស្រុកអីដែលភូមិភាគកណ្តាល?

ប៉ូចៈ ខ្ញុំមកនៅស្រុកតាំងគោក ។

ដានីៈ មកធ្វើជាប្រធានស្រុកតាំងគោកហ្នឹង?

ប៉ូចៈ បាទ!មកហ្នឹងជាប្រធានហ្នឹងខ្ញុំជាអ្នកថ្មីហើយខ្ញុំជាអ្នកទៅពីឆ្ងាយ ហើយការងារទាំងអស់គឺនៅលើអនុលេខាហើយនិងសមាជិក ដែលគាត់ស្គាល់ទីនោះកន្លែងនោះខ្ញុំនិងគ្រាន់តែក្នុងនាមជាប្រធាន ។

ដានីៈ បាទ ។

ប៉ូចៈ ធ្វើការងារហ្នឹងបានមួយរយៈបានប្រហែលជា៧ទៅ៨ខែ ដឹកនាំប្រជាជនធ្វើស្រែធ្វើស្រូវអីទៅ ។

ដានីៈ បាទ ។

ប៉ូចៈ កាលហ្នឹងបានដោះស្រាយស្បៀងបានស្រូវរាប់សែនថាំងទៅណាស់ ។

ដានីៈ បាទ ។

ប៉ូចៈ ផ្គត់ផ្គង់នៅកន្លែងហ្នឹងបានប្រហែលជា៧ខែ ។

ដានីៈ ឆ្នាំណាហ្នឹង?

ប៉ូចៈ ដូចជាភ្លេចហើយក្នុយខ្ទង់ធ្វើស្រែហើយហ្នឹង ច្រូតហើយហ្នឹងដល់ខែប៉ុន្មានទេខ្ញុំនៅបាន៧ខែ ចឹងទៅនៅស្រុកនោះបាន៧ខែទៀត ។

ដានីៈ អឺផ្លាស់ចេញពីតាំងគោកហ្នឹងប្រហែលជាខែប្រាំងខែវស្សា?

ប៉ូចៈ ខ្ញុំមកដល់ច្រូតហើយរៀបធ្វើស្រែប្រាំង ខ្ញុំមកធ្វើស្រែប្រាំង មកធ្វើស្រែប្រាំងបានបីបួនខែគ្រាន់ស្ទូងហើយមិនបានហ្នឹង ។

ដានីៈ ស្ទូងស្រូវវស្សា?

ប៉ូចៈ បាទ! ស្ទូងស្រូវប្រាំងដល់ពេលឆ្នាំហ្នឹងទឹកលិចស្រូវអស់ ។

ដានីៈ បាទ ។

ប៉ូចៈ លិចស្រូវអស់ទៅក៏រៀបចំធ្វើស្រូវប្រាំងហ្នឹងទៅមិនទាន់បានផងក៏ដល់ឆ្នាំ១៩៧៩ខែ១២ ក៏កើតព្រឹត្តិការណ៍ហ្នឹងឡើង ។

ដានីៈ បាទ!ចឹងអឺមកនៅតាំងគោកហ្នឹងបាន៧ខែអឺទៅណាទៀត?

ប៉ូចៈ ផ្លាស់មកស្រុកបារាយណ៍វិញ ។

ដានីៈ ហ្នឹងនៅក្នុងតំបន់តែមួយឬតំបន់ផ្សេងគ្នា?

ប៉ូចៈ តំបន់តែមួយទេ ។

ដានីៈ តំបន់ប៉ុន្មាននៅហ្នឹង?

ប៉ូចៈ កាលនោះគេហៅតំបន់៤២ ។

ដានីៈ កាន់នៅស្រុកបារាយណ៍បានរយៈពេលប៉ុន្មាន?

ប៉ូចៈ ដូចជាមិនបានមួយឆ្នាំផងទេ ខ្ញុំមិនបានចាំខែដែលណាក្មួយ ។

ដានីៈ បាទ!ចឹងមកទទួលស្រុកបារាយណ៍ហ្នឹងរហូតដល់កើតព្រឹត្តិការណ៍?

ប៉ូចៈ បាទ!ដល់កើតព្រឹត្តិការណ៍៧៩ហ្នឹង ។

ដានីៈ ចឹងខ្ញុំចង់ជំរាបសួរលោកអ៊ំបន្តិចថាតាំងពីអ៊ំបានធ្វើជាអនុលេខាស្រុកស្អាង មកលេខាតាំងគោគនិងមកស្រុកបារាយណ៍ហ្នឹងអ៊ំមានធ្លាប់រាប់អាននិងមានទំនាក់ទំនងល្អជាមួយប្រជាជនដែលជាប្រជាជនថ្មីឬជាប្រជាជនដែលមិនមែនជាអ្នកមូលដ្ឋានណាស់អ៊ំមានធ្លាប់មានទំនាក់ទំនងល្អអីដែលឬអត់?

ប៉ូចៈ រឿងខ្ញុំមួយមិនមែនចេះតែលើកហើយក៏មិនមែនចេះតែនិយាយទេ ការពិតចំពោះផ្ទាល់ខ្លួនខ្ញុំ ខ្ញុំបានរៀនពីជីវធម៌រស់នៅក្នុងសង្គមហើយក៏បានរៀនសូត្រខាងព្រះពុទ្ធសាសនាខាងផ្លូវធម៌អារ ។

ដានីៈ បាទ ។

ប៉ូចៈ សូម្បីតែឪពុកម្ដាយខ្ញុំគាត់ជាអ្នកស្មាទានសិលបន្តបន្ទាប់មករហូត ហើយខ្ញុំនិងក៏មិនមែនជាមនុស្សឆេវឆាវហើយក៏មិនមែនជាមនុស្សដែលគ្មានដឹងខុសដឹងត្រូវអ៊ីដែលខុសអ៊ីដែលត្រូវអ៊ីដែលល្អអ៊ីដែលមិនល្អនោះ ខ្ញុំក៏បានពិចារណាចំពោះខ្លួនខ្ញុំច្រើនដែលមិនថាប្រជាជនចាស់មិនថាប្រជាជនថ្មីទេ ខ្ញុំមិនមែនចេះតែនិយាយទេក្មួយដឹងស្រាប់ហើយ ។

ដានីៈ បាទ ។

ប៉ូចៈ បើយើងនិយាយអីមិនបានគិតបើយើងធ្វើអីដោយមិនមានការពិចារណាទេ យើងរងចាំតែថ្ងៃស្លាប់ទេបាទ ។

ដានីៈ បាទ ។

ប៉ូចៈ ខ្ញុំគាប់ជួនពេលដែលគេជ្រើសរើសសមាភាព១៧មេសាឬក៏គេជ្រើសរើសទាហានជំនាន់នោះគេហៅថាជ្រើសរើសអ្នកសមាភាពណាស់ ។

ដានីៈ បាទ ។

ប៉ូចៈ ខ្ញុំនិយាយចំពោះមុខក្មួយផ្ទាល់ គឺខ្ញុំមិនដែលទៅរាយការណ៍ឬទៅចុចឈ្មោះថាអ្នកនេះធ្វើនេះ អ្នកនោះធ្វើនោះចំហរខ្ញុំ ខ្ញុំប្រកាន់ចឹងព្រោះក្មួយយល់ស្រាប់ហើយខ្ញុំទៅពីចម្ងាយ ។

ដានី៖ បាទ ។

ប៉ូចៈ ខ្ញុំមិនដឹងពីប្រវត្តិរបស់ប្រជាពលរដ្ឋប្អូជាបងប្អូនដែលអីៗ នៅក្នុងស្រុកនៅក្នុងភូមិ ខ្ញុំប្រាប់អនុលេខានិងសមជិកទាំងអស់ខ្ញុំថាខាងលើគេឲ្យតាមដានតែមនុស្សណាដែលមានសកម្មភាពប្រឆាំងបក្សគេជិនាន់នោះណាស់ ។

ដានី៖ បាទ ។

ប៉ូចៈ យើងមិនមែនតែឃើញគេខុសអីហើយចេះតែចាប់ថ្នាក់គឺអត់ទេ ថ្ងៃមួយឈ្លបសហករណ៍នៅឃុំគ្រើល ។

ដានី៖ ឃុំអីគេ?

ប៉ូចៈ ឃុំគ្រើលនៅតាំងគោគ ប្រជាជនយុវជនយុវនារីដែលគ្នាឃ្លានបាយណាស់ គ្នាអត់ហូបណាស់ ។

ដានី៖ បាទ ។

ប៉ូចៈ គ្នាទៅដាំបាយដល់ទៅដាំបាយទៅកាប់មាន់ស្ងោ ដល់គ្នាដាំឆ្អិនស្ងោមាន់ឆ្អិនក៏ទៅចាប់គ្នាមកចាប់គ្នាមកក៏យកមាន់ស្ងោនិងបាយនិងទៅហូបអស់ ។

ដានី៖ បាទ ។

ប៉ូចៈ បានវាមករាយការណ៍ឲ្យខ្ញុំ ខ្ញុំថាយើងធ្វើហ្នឹងវាមិនត្រូវទេយើងអត់ហូបយើងឃ្លានយ៉ាងម៉េច ចុះឯងចំពោះរូបគេ គ្នាក្មេងៗកំពង់ពេញវ័យគ្នាពេញហូបចុកគ្នាឃ្លានយ៉ាងម៉េច បើយើងទៅយកពីគេហើយគំរៀមគំហែងគេហើយយកកំហុសដាក់ទៅលើគេ តើវាត្រឹមត្រូវទេ ។

ដានី៖ បាទ ។

ប៉ូចៈ ដល់ចឹងហៅមកហៅទាំងប្រធានសហករណ៍ហៅទាំងប្រធានឈ្លបថាយើងធ្វើចឹងវាមិនត្រឹមត្រូវទេ ខ្ញុំថាអត់មានត្រូវការធ្វើចឹងទេ ដល់ចឹងទៅអ្នកនោះឯងគឺភ័យខ្លួនអាហ្នឹងមួយ តែមួយទៀតខ្ញុំមកនៅស្រុកបារាយណ៍ពេលប្រជាជនគាត់មានធុរៈ សាច់ញាតិគាត់ស្លាប់នៅក្នុងផ្ទះ ។

ដានី៖ បាទ ។

ប៉ូចៈ ស្លាប់នៅក្នុងផ្ទះប្រហែលជាគ្នាប្អូនដប់នាក់ គាត់កំពង់តែធ្វើបុណ្យបាំងស្កូលសូត្រធម៌ដុតធូបណាស់ ។

ដានី៖ បាទ ។

ប៉ូចៈ ពេលហ្នឹងខ្ញុំជិះម៉ូតូទៅដល់គាត់ភ័យញ័រ ដល់គាត់ញ័រចឹងទៅខ្ញុំក៏ឈប់ម៉ូតូហើយហៅគាត់មកជួប ខ្ញុំថាអ៊ឹងឯងទាំងអស់គ្នាធ្វើបុណ្យធ្វើចុះ តែសម័យនេះអ៊ឹងឯងត្រូវដឹងហើយតែធំក្លិនភ្លើងធូបហើយនិងគេព្ញាប់ហើយយើង ខ្ញុំថាចឹង ។

ដានីៈ បាទ ។

ប៉ូចៈ ខ្ញុំក៏ថាឥឡូវយើងធ្វើអីធ្វើឲ្យលឿន បិទទ្វារធ្វើបើធ្វើហើយយកទៅកប់ទៅយកទៅទុកយកទៅដាក់ទៅ ។

ដានីៈ បាទ ។

ប៉ូចៈ គាត់ក៏នៅធ្វើទៅខ្ញុំក៏ចុះទៅស្រែទៅ ។

ដានីៈ ប្រជាជននៅណា?

ប៉ូចៈ ប្រជាជននៅបារាយណ៍ ។

ដានីៈ ប្រជាជនថ្មីឬជាប្រជាជនមូលដ្ឋាន?

ប៉ូចៈ ប្រជាជនមូលដ្ឋាននៅហ្នឹងហើយ ។

ដានីៈ ភូមិហ្នឹងគេហៅភូមិអីអឹមានចាំទេ?

ប៉ូចៈ ភូមិត្រង់ហ្នឹងគេហៅភូមិអូស្តីយ៉ាងម៉េចទេ ភ្លេចហើយត្រង់ហ្នឹងនៅជិតផ្សារពីដើមហ្នឹងណាស់ ។

ដានីៈ បាទ ។

ប៉ូចៈ នៅជាប់ផ្លូវជាតិហ្នឹង ខ្ញុំឲ្យធ្វើទៅសូម្បីហូបបាយលួចអន្ទរព្រៃអីខ្ញុំមិនឲ្យនិយាយទេ ។

ដានីៈ បាទ ។

ប៉ូចៈ អាហ្នឹងមួយដែលកាលខ្ញុំបានជួយហើយក្រៅពីហ្នឹងគាត់ហូបទឹកត្នោតដូចង់អី គាត់បំបៅមួយបំពង់ពីរបំពង់ចឹងទៅ ខ្ញុំថាធ្វើម៉េចកុំឲ្យធំក្លិនដល់គេហូបៗចុះសម្រាប់កែរោគរបស់យើង ។

ដានីៈ បាទ ។

ប៉ូចៈ បើគេសួរយើងអាចមានពាក្យដោះស្រាយជាមួយគេដែរ ព្រោះរឿងសុខភាព ។

ដានីៈ បាទ! ដោយសារអឹជាគណៈស្រុកចឹងហើយ តើអឹខ្លាចពីណាដឹងពីណាទាន់ទៀត?

ប៉ូចៈ ខ្លាចខាងតំបន់ខាងភូមិភាគអីទៀតណា មានភ្នាក់ងារគេតាមរកគ្នាណាក្លួយ ។

ដានីៈ បាទ ។

ប៉ូចៈ ហ្នឹងចឹងហើយរឿងមួយទៀតខ្ញុំបេះតែពិចារណាខ្លួនខ្ញុំ គេទៅប្រជុំនៅភ្នំពេញម្តងៗចឹងទៅមួយឆ្នាំម្តងចឹងទៅជួនកាលគេណែនាំ ថាបើយើងធ្វើសហករណ៍យើងស៊ីបាយរួមតើយើង

ដោះស្រាយបានទេ ហើយខាងមេបន្ទាប់មកថាយើងចេះតែដោះស្រាយបានខ្ញុំគិតក្នុងចិត្ត ខ្ញុំថាហូបបាយរួមវាមិនស្រួលទេ ខ្ញុំពិចារណាឃើញចឹង ឧទាហរណ៍ថាដូចជាខាងផ្នែកមជ្ឈឹមគេថាឥឡូវឲ្យហូបតាមក្រុមគ្រួសារសាចលញាតិជាចង្រ្កាមរបស់គេទៅ ប្រហែលជាស្រួល ហើយដល់មិនចឹងយកមករៀបទាំងភូមិៗចឹងខ្ញុំថាអើយទៅហើយអាហ្នឹងមួយមួយទៀតប្រជាជនមានកំហុសដោយប្រការនេះមួយប្រការនោះមួយ ហើយស្រាប់តែយើងហាឡើងមានវិធានការ ខាងចាត់តាំង ។

ដានី: បាទ ។

ប៉ូច: ខាងដាក់ទោសដាក់កំហុស ឥឡូវខាងលើណែនាំមកមានវិធានការចាត់តាំងសម្លាប់ឬធ្វើយ៉ាងនេះធ្វើយ៉ាងនោះពីរ វាឃើញថាបើសម្លាប់មួយវាប៉ះពាល់ដល់ក្រុមគ្រួសារសាច់ញាតិមួយហ្នឹងមិនមែនតិចទេ យ៉ាងហោចណាស់ក៏រាប់សិបនាក់ដែរ អាហ្នឹងមួយ មួយទៀតបើយើងមានវិធានការចាត់តាំងកិរិតខ្ពស់យើងប្រៀបបាននិងសូត្រចំពាក់ឬមោងចំពាក់ យើងមិនអាចយកកន្ទ្រៃយទៅកាត់ឬយកកាំបិតទៅកាត់សួរថាតើវារហែកប៉ុណ្ណា ។

ដានី: បាទ ។

ប៉ូច: ខ្ញុំថាគេណែនាំដូចជាច្បាស់ដែរ តែដល់ចុះមកដល់វាទៅជារឿងផ្សេងទៅវិញ ។

ដានី: ពេលចុះមកដល់រឿងផ្សេងហ្នឹងអ្នកណាជាអ្នកចាត់តាំង?

ប៉ូច: ចុះក្លាយដឹងហើយបើមកពីមជ្ឈឹមមកវាមានភូមិភាគហ្នឹងហើយ ដល់ចឹងទៅវាពិបាកខ្ញុំមិនយល់ដល់ចឹង ដល់មែនទែនទៅរកតែវិធីខ្លួនឲ្យបានរស់ ។

ដានី: ចុះអឺកាលជំនាន់ហ្នឹងក្នុងមួយឆ្នាំយើងត្រូវមកប្រជុំនៅភ្នំពេញម្តង?

ប៉ូច: បាទ ។

ដានី: មកប្រជុំហ្នឹងមកប្រជុំជាមួយពីណាគេ?

ប៉ូច: មកប្រជុំរួមចឹងទៅគ្រប់ស្រុកគ្រប់ខេត្តចឹងទៅ ។

ដានី: ក្រោមអធិបតីរបស់ពីណាទៅ?

ប៉ូច: នួន ជាចឹងទៅ ។

ដានី: ចឹងពេលយើងទៅប្រជុំចឹងការងារយើងរាយការណ៍ឲ្យនួន ជាផ្ទាល់ឬក៏?

ប៉ូច: អត់ទេ យើងរាយការណ៍តាមតំបន់ ខាងតំបន់គេទទួលទៅយកទៅឲ្យភាគទៅ ភាគយកបន្តទៅទៀតទៅ យើងគ្រាន់តែស្តាប់ទេ ។

ដានី: ចឹងពេលដែលប្រជុំមានឃើញខាងភូមិភាគគេរាយការណ៍ទៅនួន ជាដែរឬអត់?

ប៉ូច: អត់សួរចាំទេក្លាយអើយវាច្រើនពេកណាស់ ។

ដានី៖ បាទ ។

ប៉ូចៈ ចឹងណាស់ក្មួយ ។

ដានី៖ ចឹងអ៊ីមានប្រសាសន៍មិញហ្នឹងមានគេធ្វើអីខុសចឹងអ៊ីធ្លាប់ណែនាំដល់កូនចៅថ្នាក់ក្រោមៗ ឬឃើញគេធ្វើបុណ្យសពកាលសម័យហ្នឹងគេហាមឃាត់អីចឹងប្រាប់គេថា ឲ្យខ្ទប់ទ្វារឲ្យធ្វើឲ្យលឿនៗអីចឹង ចឹងកាលហ្នឹងអ៊ីមាននៅចាំថាអ៊ីធ្លាប់រាប់អានអ្នក១៧មេសាឬក៏ប្រជាជននៅក្នុងមូលដ្ឋានអ៊ីរាប់អានអី អ៊ីមាននៅចាំទេ?

ប៉ូចៈ ខ្ញុំវាច្រើនដែលវាមិនសូវចាំ ចេះតែជួយហូរហែរដែលក្មួយកាលជំនាន់ហ្នឹង ។

ដានី៖ ចឹងអ៊ីមាននៅចាំដែលកាលជំនាន់ហ្នឹង?

ប៉ូចៈ គិតវាមិនឃើញវាច្រើនពេកភ្លេចឈ្មោះណាក្មួយ ។

ដានី៖ ចឹងកាលនៅស្ពានអ៊ីមានធ្លាប់ជួយអ្នក១៧មេសាឬក៏ប្រជាជននៅមូលដ្ឋានអីទេ?

ប៉ូចៈ នៅស្ពានហ្នឹងតែដើរជួយប្រជាជនតាមស្រែតាមចំការហើយហ្នឹង ហើយប្រជាជន១៧មេសាខ្ញុំមិនដែលមានបញ្ហាអីជាមួយទេ អាហ្នឹងចំពោះផ្ទាល់ខ្លួនខ្ញុំណាស់ ។

ដានី៖ បាទ ។

ប៉ូចៈ វាមិនចាំណាក្មួយមានច្រើនដែលណា ដូចជាករណីធ្វើទុកធ្វើបាបអីខ្ញុំលែងតែម្តងខ្ញុំមិនរាយការណ៍ហើយយកទោសកំហុសអី ។

ដានី៖ ចឹងកន្លែងហ្នឹងអ៊ីនៅចាំទេ ករណីដែលគេប្រុងធ្វើបាបហើយអ៊ីដែលវិញហ្នឹង?

ប៉ូចៈ ភ្លេចដែលណាក្មួយដល់សួរចឹងវគ្គអស់ហើយ ភ្លេចអស់ហើយ ។

ដានី៖ ចឹងករណីហ្នឹងវាកើតយ៉ាងម៉េចដែលអ៊ីថាមិនរាយការណ៍ឲ្យគេ?

ប៉ូចៈ វាមានកំហុសគ្នាស្រាលៗដូចជាខ្ញុំបានជំរាបចឹង គ្រាន់តែលួចនេះលួចនោះយកទៅហូបហ្នឹងណាស់ ។

ដានី៖ បាទ ។

ប៉ូចៈ ដូចជាដកដំឡូងដូចជាគ្នាចុះទៅធ្វើពលកម្ម....

ផ្នែកខាងចុង

ដានី៖ ចឹងដូចជាលួចដំឡូងឬការងារធ្វើពលកម្មហ្នឹងតើអ៊ីចុះទៅផ្ទាល់ឬមួយគេរាយការណ៍មកឲ្យអ៊ី?

ប៉ូចៈ អត់ទេ ខ្ញុំចុះភាគច្រើនខ្ញុំចុះទៅតែម្តង ។

ដានី៖ ចុះទៅតាមការដ្ឋាន?

ប៉ូចៈ បាទ!ដូចជាការដ្ឋានជីកប្រឡាយ នៅកន្លែងកំប៉ើយ នៅរាយណ៍នេះឯង ដូចជាកងចល័តនេះ រាប់ម៉ឺនខ្ញុំចុះទៅជាប់ ពេលឃើញក្មេងៗវាទឹកផ្ទះទឹកសំបែងទឹកម៉ែទឹកឪខ្ញុំតែងតែកំណត់ពេលខ្ញុំថាឥឡូវយើងយ៉ាងយូរ១០ថ្ងៃយើងត្រូវទៅលេងផ្ទះ ហើយហ្នឹងមួយហើយទៀត ខ្ញុំក៏បានទៅស្រុកទៅផ្ទះសំបែងខ្ញុំទៅ ខ្ញុំក៏បានទៅឃើញការព្រាត់ប្រាស់កូនចៅខ្ញុំក្អួយខ្ញុំអីៗ តែងតែគេប្រមូលទៅការដ្ឋាន ដល់ចឹងទៅខ្ញុំត្រឡប់មកវិញតែងតែនឹកឃើញថាផ្ទាល់ខ្លួនយើងប៉ុណ្ណឹង យើងចេះអាណិតអាសូរស្រាច់យើងឃោមយើងដល់ពេលកូនចៅគេរាប់ពាន់រាប់ម៉ឺនដល់មកធ្វើការដ្ឋានឲ្យគ្នាដេកត្រាំត្រែងហាលសន្សើម ហាលកៅរាប់ខែនៅហ្នឹងអាហ្នឹង មិនត្រូវទេអាហ្នឹងខ្ញុំមានធម៌អនុគ្រោះសណ្ដោះ ឲ្យបងប្អូនទៅលេងផ្ទះលេងសម្បែងជាបន្តបន្ទាប់អាហ្នឹងខ្ញុំនិយាយពីចំណុចខ្ញុំបានជួយ ។

ដានីៈ បាទ ។

ប៉ូចៈ មានការខុសឆ្គងត្រឹមសីលធម៌រឿងបុរសនារីខ្ញុំមិនដែលធ្វើបាបទេ ខ្ញុំគ្រាន់តែនែនាំ ។

ដានីៈ ចឹងករណីហ្នឹងអឹមានដែលចាំទេ ករណីដែលមានខុសសីលធម៌ករណីហ្នឹងអឹមានដែលចាត់ការផ្ទាល់ដៃដែរ?

ប៉ូចៈ នៅពេលប្រជុំអីហ្នឹងក្អួយគេបានរាយការណ៍ពីខាងសហករណ៍អីចឹងទៅ ខ្ញុំតែងតែមានយោបល់ពិចារណាចឹង ថាឥឡូវយើងមិនត្រូវតឹងរឹងដាច់អហាំងការទេ ចំពោះបុរសនិងនារីបើយើងតឹងពេកឃើញថាមិនបានទេ ខ្ញុំមានតែប៉ុណ្ណឹងទេក្អួយ ។

ដានីៈ បាទ ។

ប៉ូចៈ ស្អីៗទៀតមានខាងគ្រូ កាលហ្នឹងគេជ្រើសរើសសមាសភាពគ្រូ ប្រមូលគ្រូហ្នឹងមករៀនសូត្រហើយចឹងទៅឲ្យគាត់ទៅវិញ ។

ដានីៈ បាទ ។

ប៉ូចៈ អាហ្នឹងវាចឹង ពេលខ្លះគេប្រមូល ។

ដានីៈ បាទ! ចឹងអឹផ្ទាល់តែម្ដងអឹមានទៅពន្យល់ប្រជាជនថ្មីឬប្រជាជននៅតាមមូលដ្ឋានហ្នឹង អឹមានទៅពន្យល់ប្រាប់គាត់ថា បងប្អូនឬអឹពូមីងណាហ្នឹងថាយើងធ្វើយ៉ាងម៉េចឲ្យបានសុខសាន្តឲ្យរួចដុតមិនឲ្យមានទោសពៃរ៍អីអឹធ្លាប់មានពន្យល់ប្រាប់ពួកគាត់ដែលឬអត់?

ប៉ូចៈ មានដែលក្អួយ តែខ្ញុំមិនបានចាំរឿងចឹងខ្ញុំមាននិយាយជាហូរហែរដែរ ។

ដានីៈ មាននិយាយថាយ៉ាងម៉េច?

ប៉ូចៈ និយាយថាយើងដឹងថាគ្នាជាអ្នក១៧មេសាហើយ ចេះតែមានកំហុសចេះតែមានរឿងរ៉ាវទេ យើងធ្វើម៉េចខំធ្វើអំពើល្អគេហៅថាមាត់យើងសំដីយើង ទោះបីយើងអីទោះបីយើង

មិនធ្វើអីយើងនៅឲ្យស្ងៀម យើងខំធ្វើការងារតាមកំលាំងដែលយើងមានទៅ ខ្ញុំថាចឹងណាស់ ។

ដានី: ចឹងអ៊ំនិយាយចឹងជាសាធារណៈឬអ៊ំនិយាយជាសម្ងាត់?

ប៉ូច: ខ្ញុំនិយាយសាធារណៈក៏មាននិយាយជាសម្ងាត់ក៏មាន ឯនិយាយជាសាធារណៈហ្នឹងខ្ញុំប្រជុំ ខ្ញុំមិនសមបើនិយាយទេ កាលជំនាន់នោះ ពេលអនុលេខាខ្ញុំនៅស្រុកបារាយណ៍ហ្នឹង ពេលគេឡើងធ្វើមេទិញប្រជុំទៅគេប្រកាសយ៉ាងម៉េច? ប្រកាសថាអ្នកណាដែលបំផ្លិចបំផ្លាញសហករណ៍ ធ្វើឲ្យបាក់នង្គ័លធ្វើឲ្យបាក់រនាស់ធ្វើឲ្យខូចខាតរទេះគោសប់បែបសប់យ៉ាងអាហ្នឹងសុទ្ធតែខ្មាំងហើយ ហើយអ្នកមិនទៅធ្វើពលកម្មសុទ្ធតែខ្មាំង ដល់ចឹងខ្ញុំទ្រាំមិនបាន ខ្ញុំហៅប្រជាជនមួយឃុំមានប្រជាជនប្រហែលជា៥០០ទៅ៦០០នាក់ ខ្ញុំថាឥឡូវរឿងចោរវាលួចដំឡូងវាលួចដាំបាយស៊ីគឺមូលហេតុមកពីយើងក្រ មូលហេតុមកពីអត់បាយព្រោះដោះស្រាយបាយឲ្យគេមិនបាន អាហ្នឹងមួយយើងត្រូវធ្វើចឹង ហើយបញ្ហាមួយទៀតរឿងភ្ជួរបាក់នង្គ័លហើយយើងចេះតែថាខ្មាំងបំផ្លិចបំផ្លាញអាហ្នឹងក៏វាមិនត្រឹមត្រូវធម្មតាភ្ជួរស្រែវាតែងតែមានគល់មានព្រៃអីហើយយើងមើលវាមិនឃើញដល់ប៉ះទៅវាមិនបាក់ មួយផ្នែកទៀតខ្ញុំថាឥឡូវដើម្បីជីវភាពយើងបានសមរម្យមានហូបមានចុក ឥឡូវយើងធ្វើឯកជនផងយើងធ្វើរួមផង ឯកជនត្រង់ណា ឧទាហរណ៍ដូចជាដំណាំជុំវិញផ្ទះ ដូចជាពោត ដូចជាដំឡូង៣០០ទៅ៤០០គុម្ពមេមាន់មួយឬពីរទៅយើងហូបតាមគ្រួសារទៅយើងដោះស្រាយទៅយើងហូបបាយនៅតាមសហករណ៍មិនឆ្អែតយើងមកហូបពោតដំឡូងនៅតាមផ្ទះយើងក៏បាន ហើយយើងហូបមិនអស់យើងមានសណ្ដានចិត្តយើងយកទៅឲ្យសហករណ៍យើង យើងចង់ឲ្យសហករណ៍យើងមានហូបយើងយកឲ្យសហករណ៍ខ្លះទៅ ដល់ពេលហ្នឹងគាត់បានដាំបានចិញ្ចឹមអីទៅ ចឹងពោតហ្នឹងមិនត្រឹមតែបានហូបខ្លួនគាត់ទេ សហករណ៍ក៏បានហូបដែរ រហូតគាត់បានយកមកឲ្យខ្ញុំដល់សាលាស្រុកទៀត ។

ដានី: ចឹងអ៊ំបើចឹងអ៊ំមិនមានបញ្ហាជាមួយអនុលេខាសមាជិកជាមួយគ្នា ព្រោះពួកគាត់ថាអ្នកបាក់នង្គ័លអ្នកលួចដំឡូងសុទ្ធតែខ្មាំងហើយ អ៊ំនិយាយចឹងវាមិនមានបញ្ហាជាមួយគ្នាឬយ៉ាងម៉េច?

ប៉ូច: អត់អីទេ តែពេលហ្នឹងគេខឹងខ្ញុំដែរ តែពេលហ្នឹងខ្ញុំមានគំនិតមួយថា ខ្ញុំសុខចិត្តឲ្យគេខឹងតែធ្វើម៉េចឲ្យតែប្រជាជនបានហូបដូចយើងដែរ អាហ្នឹងជាគំនិតរបស់ខ្ញុំទេ គេខឹងគេរាយការណ៍ទៅខាងលើដែលហ្នឹង តែទៅវាមិនរួច ព្រោះលើទៀតមិនមានត្រឹមភាគឯណា ថាកន្លែងណាដោះស្រាយជីវភាពប្រជាជនបានគឺកន្លែងហ្នឹងល្អ ខ្ញុំស្ដាប់ពាក្យហ្នឹងមក ។

ដានី៖ ខ្ញុំដូចជាមិនទាន់យល់កន្លែងហ្នឹងច្បាស់ ដូចថាគាត់លួចដំឡូវអីចឹងយើងចាត់ទុកថាខ្លាំងចឹង យើងសម្លាប់ពួកគាត់ឬក៏យើងបញ្ជូនពួកគាត់ទៅខាងតំបន់ឬភាគឬមួយយើងអាចកាត់ទោសពួកគាត់ត្រឹមស្រុកត្រឹមឃុំត្រឹមសហករណ៍សម្លាប់ពួកគាត់?

ប៉ូច៖ កំរិតត្រឹមប៉ុណ្ណឹងយើងសម្រេចត្រឹមអប់រំនែនាំ មិនមែនដល់ទៅមានទោសជាប់គុកជាប់ច្រវ៉ាក់ទេ វាមានកំរិតទោសរបស់គេដែលកុំនិយាយណាស់ ។

ដានី៖ បាទ ។

ប៉ូច៖ អាហ្នឹងចឹង ។

ដានី៖ ចឹងកំរិតចឹងយើងថាអប់រំតែតាមការដាក់ស្តែងវាយ៉ាងម៉េចដែរ?

ប៉ូច៖ ដាក់ស្តែងភាគតិចដែលមានទោសដែលត្រូវឃុំឃាំងណាក្មួយ ដល់កំរិតយើងអប់រំពីរដងបីដងអីទៅមិនបានយើងទប់មិនឈ្នះអីទៅជូនកាលយើងរាយការណ៍ទៅលើ ។

ដានី៖ ចឹងដូចអ៊ំមានប្រសាសន៍ថា នៅការដ្ឋានធំមានយុវជនយុវនារីរាប់ម៉ឺននាក់ធ្វើការ ដូចជាអ៊ំចុះទៅផ្ទះចឹងឃើញថាពួកគាត់មានបញ្ហាដូចជាអវត្តមានឬដោយសារហូបមិនឆ្អែតមានលួចដំឡូវហូបអីចឹង អ៊ំថាលាក់មិនរាយការណ៍ទៅលើបានន័យថា បញ្ហាចឹងៗត្រូវរាការណ៍ទៅលើឬអ៊ំមានសិទ្ធសម្រេចថាត្រូវពិន័យយុវជនយុវនារីបានដែរ?

ប៉ូច៖ យើងសម្រេចបានអត់មានអីទេ ដូចអ៊ំបានជំរាបក្មួយខាងលើចឹង ។

ដានី៖ បាទ ។

ប៉ូច៖ ឧទាហរណ៍ថាជីកប្រឡាយខាងភាគឬខាងតំបន់គេកំណត់ឲ្យយើងថាប៉ុន្មានខែ ។

ដានី៖ បាទ ។

ប៉ូច៖ ឧទាហរណ៍ថាបីខែ ហើយយើងប៉ាន់ស្មានថាការងាររយើងថាប៉ុន្មានខែត្រូវរួច យើងយើងទៅមិនហួសផែនការ ។

ដានី៖ បាទ ។

ប៉ូច៖ ត្រឹមបីខែហ្នឹងហើយអាហ្នឹងយើង ក្នុង១០ថ្ងៃ ក្នុងថ្ងៃ២០ថ្ងៃ៣០ហ្នឹងគឺយើងគឺយើងមានសិទ្ធដូចគ្នាឲ្យបងប្អូនទៅលេងផ្ទះបាន ដាក់វេនគ្នាបីថ្ងៃឬប្រាំថ្ងៃចឹងណាស់ក្មួយ ។

ដានី៖ បាទ! កាលជំនាន់ហ្នឹងតាំងពីអ៊ំនៅស្អាង នៅតាំងគោកនៅបារាយណ៍ហ្នឹងអ៊ំមានធ្លាប់ជួយប្រជាជនឬប្រជាជនមូលដ្ឋានគាត់ជាប់ទោសជាប់គុកជាបលអីអ៊ំមានដែលជួយសម្រួលឲ្យពួកគាត់បានរួចខ្លួនឬក៏ត្រូវគេធ្វើទារុណកម្មហើយអ៊ំត្រូវឃាត់កុំឲ្យគេធ្វើបាបអ៊ំមានករណីហ្នឹងដែលឬអត់?

ប៉ូច៖ ខ្ញុំមានដែលក្មួយតែដូចខ្ញុំថាចឹង វាភ្លេចកន្លែងបាត់ហើយព្រោះនៅវាច្រើនកន្លែងពេក ។

ដានីៈ ចឹងអ៊ឹមានចាំកន្លែងទេ ចឹងអ៊ឹមាននៅចាំព្រឹត្តិការណ៍រឿងរ៉ាវយ៉ាងម៉េចអ៊ឹមាននៅចាំទេ?

ប៉ូចៈ មាននៅខាងត្បូងអគ្គស្ថូលនោះម្តង ឈ្មោះមុំ ។

ដានីៈ ឈ្មោះមុំហ្នឹងគាត់ជាស្អីគេ?

ប៉ូចៈ គាត់ជាប្រជាជនដែលតែគាត់មានការរាប់អានជាមួយខ្ញុំ កាលនោះគេចាប់វៃចងហើយខ្ញុំបានទៅធានាដោះលែងវិញ ។

ដានីៈ ពីណាជាអ្នកចាប់?

ប៉ូចៈ ខាងស្រុក ។

ដានីៈ ខាងស្រុកណា?

ប៉ូចៈ ខាងស្រុកកណ្តាលស្ទឹង កាលនោះនៅម៉ាចំហៀងតស៊ូ ។

ដានីៈ គេចោទគាត់ថាយ៉ាងម៉េច?

ប៉ូចៈ គេចោទគាត់ថាខ្មាំងមកស៊ើការណ៍អីនៅមូលដ្ឋាន កាលនោះតំបន់គាត់នៅខាងក្នុង នៅឃុំកន្ទោកហ្នឹងតែភ្លេចភូមិ ។

ដានីៈ ហើយគាត់ចូលទៅណា?

ប៉ូចៈ គាត់មកកាលហ្នឹងមានការចែកតំបន់គ្នា កាលយើងវៃហំព័តភ្នំពេញហ្នឹង កាលជំនាន់នោះការហ្នឹងគាត់មករកបងប្អូនមិនដឹងទេ ពេលគាត់មកវាមានព្រឹត្តិការណ៍វៃគ្នាចចឹងណាស់ ។

ដានីៈ បាទ ។

ប៉ូចៈ ដល់ចឹងទៅគាត់មកត្រូវគេចាប់វៃសួរចម្លើយ ។

ដានីៈ ខាងណាជាអ្នកចាប់?

ប៉ូចៈ ខាងអ្នកតស៊ូខាងយើងហ្នឹងនោះណាស់ ហើយខ្ញុំក៏នៅឃុំកន្ទោកហ្នឹងដែលហ្នឹង ។

ដានីៈ ចឹងអ៊ឹជាអ្នកទទួលខុសត្រូវឃុំកន្ទោកហ្នឹង?

ប៉ូចៈ បាទ! នៅឃុំកន្ទោកហ្នឹង ។

ដានីៈ ហើយខាងស្រុកគេមកចាប់ប្រជាជនរបស់អ៊ឹ?

ប៉ូចៈ បាទ ។

ដានីៈ ចឹងមានគេធ្វើទារុណកម្មថាឈ្មោះមុំអីចឹង គេចោទថាគាត់មកយកការណ៍ឲ្យទាហានខាងលន់នល់អីចឹង?

ប៉ូចៈ បាទ ។

ដានីៈ ហើយអ៊ឹទៅធានា?

ប៉ូចៈ បាទ! ហើយកាលហ្នឹងមានក្មេងមួយឈ្មោះខ្ញុំភ្លេចហើយក្មេងស្រី ។

ដានី៖ ហ្នឹងប្រហែលជាឆ្នាំណា?

ប៉ូច៖ ប្រហែលជាឆ្នាំ១៩៧៤ ។

ដានី៖ ចឹងចន្លោះឆ្នាំ១៩៧៥ដល់៧៩ អ៊ីមានដែលបានជួយដែលប្តូអត់ដូចជាកាលនៅស្អាងអី អ៊ីមានដែលបានជួយដែលប្តូអត់?

ប៉ូច៖ ខ្ញុំមានជួយហូរហែរដែលក្មួយតែមិនបានចាំឈ្មោះដែរ ។

ដានី៖ ចឹងកាលហ្នឹងអ៊ីជួយពួកគាត់យ៉ាងម៉េចខ្លះ?

ប៉ូច៖ កាលហ្នឹងវាភ្លេចអស់ហើយក្មួយ ។

ដានី៖ ចុះកាលជំនាន់ប៉ីឆ្នាំហ្នឹង អ៊ីមានធ្លាប់ឲ្យអង្ករឲ្យចំណីអីអ៊ីមានធ្លាប់បានឲ្យដែរ?

ប៉ូច៖ មានធ្លាប់ដែរ ។

ដានី៖ ឲ្យទៅពីណា?

ប៉ូច៖ ទេមិនបានចាំទេ ខ្ញុំដើរទៅឃើញគាត់អត់មានអង្ករអីហ្នឹងខ្ញុំឲ្យនិរសាយកអង្ករទៅឲ្យគាត់ហូបដែរ ។

ដានី៖ នៅណាហ្នឹង ហើយឆ្នាំណាដែរ?

ប៉ូច៖ ឆ្នាំដូចជាឆ្នាំ៧៧-៧៨ហ្នឹង ។

ដានី៖ កាលអ៊ីនៅតាំងគោកប្តូនៅបារាយណ៍ហ្នឹង?

ប៉ូច៖ ស្រុកនេះទេ ដែលខ្ញុំនៅកាលឆ្នាំ៧៧-៧៨ហ្នឹង ។

ដានី៖ ចឹងកាលអ៊ីធ្វើជាលេខាស្រុកអីចឹងខាងតំបន់មានបញ្ជាមកអ៊ីថាត្រូវយកអ្នកនេះទៅអ្នកនោះទៅគេមានដែលបញ្ជាមកចឹងទេ?

ប៉ូច៖ ខ្ញុំមានការតវ៉ាដូចជាកម្មាភិបាលចាស់ៗជំនាន់នោះ ខាងស្រុកបារាយណ៍ហ្នឹងក៏ដោយថ្ងៃមួយមកសំឡុតខ្ញុំថា នៅក្នុងស្រុកមិត្តឯងហ្នឹងដូចជាមិនឃើញដកហូតអ្នកដែលជាកម្មាភិបាលចាស់ៗ ឲ្យតែកម្មាភិបាលចាស់ត្រូវតែដកទាំងអស់ហើយមិត្តឯងយ៉ាងម៉េចបានជាមិនដក ខ្ញុំថាដកយ៉ាងម៉េចបើគ្នាខំដឹកនាំប្រជាជនហើយមិនដែលប្រកាន់ភាពប្រឆាំងប្តូក៏ថ្នាំងថ្នាក់ជាមួយសោះខ្ញុំរកនឹកដកមិនឃើញខ្ញុំថាចឹង បីបួនប្រាំសារ ។

ដានី៖ បាទ ។

ប៉ូច៖ ខ្ញុំនឹកអាណិតខ្ញុំស្តាយខ្ញុំឃើញថាដូចជាខ្ញុំជំរាបខាងដើមចឹងគេប្រាប់ពីលើមកថាចំពោះអ្នកណាដែលប្រឆាំងពិតប្រាកដ ហើយបើអត់មានសកម្មភាពអីផងហើយចេះតែឲ្យចុចឈ្មោះដកៗខ្ញុំនឹកក្នុងចិត្តថាអស់ហើយ ខ្ញុំថាអត់មានទេស្រុកខ្ញុំមិនមានទេ ហើយបើមិនជឿទេ ខ្ញុំឲ្យសួរអនុលេខាសួរសមាជិកអីចឹង ដល់ក្រោយមកគេយកអនុលេខាខ្ញុំទៅបាត់ ។

ដានីៈ អនុលេខាឈ្មោះអី?

ប៉ូចៈ ឈ្មោះឆន ។

ដានីៈ អនុលេខានៅណា?

ប៉ូចៈ ហ្នឹងស្រុកកំណើតគាត់នៅបារាយណ៍ដែរ ។

ដានីៈ គាត់ជាអនុលេខានៅណា?

ប៉ូចៈ នៅស្រុកតាំងគោក ដកឆនហើយដកដេនមួយទៀត ខ្ញុំឡើងប្រឹងខ្លួនបណ្តោយខ្ញុំយ៉ាងដែរ ។

ដានីៈ មានដឹងថាគេដកយកទៅណា?

ប៉ូចៈ មានដឹងថាគេយកទៅណាទេ តែគេថាយកទៅតំបន់ ។

ដានីៈ កាលហ្នឹងគណៈតំបន់ឈ្មោះអីគេ?

ប៉ូចៈ គាត់នៅស្រុកបារាយណ៍ហ្នឹងដែរ គាត់ឈ្មោះអឿនតែគាត់ស្លាប់បាត់ហើយ ។

ដានីៈ អឿន ប្អូនថ្ងៃតា ពកហ្នឹង?

ប៉ូចៈ បាទ! ដល់ខ្ញុំគិតថាបឹងអស់ទៀតហើយ ពេលយកពីរអ្នកហ្នឹងបាត់ទៅហើយផ្លាស់ខ្ញុំឲ្យមកបារាយណ៍ ក៏ដកប្រធានស្រុកបារាយណ៍ចេញទៀតទៅ ខ្ញុំគិតថាមិនដឹងជាថ្ងៃណាទេ ដេករង់ចាំតែថ្ងៃបានរួចមួយថ្ងៃៗសឹកបុណ្យកោបានរួចមួយខែៗ កាលហ្នឹងចេញទៅអស់រលីងសួរទៅដាក់នេះមកថ្មីដាក់អានោះមកថ្មីចប់ ។

ដានីៈ បឹងអ៊ឹមានដឹងថាមូលហេតុអីបានជាគេចេះតែដកបឹង?

ប៉ូចៈ កាលជំនាន់នោះគេចោទថាខ្សែលោកយ៉ា ខ្សែលោកឆុចអីចឹងទៅណាស់ ។

ដានីៈ បាទ! ។

ប៉ូចៈ កាលហ្នឹងសមាជិកបក្សទាំងអស់គ្នាមិនដឹងអាណាជាអ្នកណាទេ ជំនាន់ហ្នឹង ខ្ញុំមិនថាជាថ្ងៃណាថ្ងៃណីទេ ខ្ញុំសាបមាត់សាបកហើយ ។

ដានីៈ អ៊ឹអត់មានធ្លាប់អានបងប្អូនធម៌ជាមួយប្រជាជនឬអ្នក១៧មេសាអីទេ?

ប៉ូចៈ ខ្ញុំមានធ្លាប់អានញាតិច្រើនណាស់ តែខ្ញុំភ្លេចដូចខ្ញុំបានប្រាប់ក្មួយរួចមកហើយ ។

ដានីៈ ចុះក្រោយទៀតមកអ៊ឹមានធ្លាប់រាប់អានអីទេ ដូចជាបែកឆ្នាំ៧៩រហូតមកដល់ឥឡូវហ្នឹងប្រជាជនដែលអ៊ឹធ្លាប់រាប់អានអីហ្នឹងមកដល់ឥឡូវហ្នឹងមានធ្លាប់មករាប់អានអ៊ឹទៀតទេ?

ប៉ូចៈ មានដែលអ្នកស្រុកគាត់តែងតែមកលេងដូចជាបងប្អូនម៉ែឪប្រជាជននៅនេះ ជួនគាត់មកបឹងគាត់ឆ្ងៀតមកលេងបឹងទៅ ។

ដានីៈ នៅណា?

ប៉ូចៈ នៅបារាយណ៍ក៏មាននៅតាំងគោកក៏មាន ។

ដានីៈ មានមកលេងនៅហ្នឹងដែរ?

ប៉ូចៈ បាទ ។

ដានីៈ ចឹងមានពីណាខ្លះអ៊ីអាចលើកជាឧទាហរណ៍ពីរបីនាក់បានទេ?

ប៉ូចៈ មានឈ្មោះ តា អ៊ូ យាយអីទេភ្លេចហើយ តា កង ។

ដានីៈ មកលេងពេលឥឡូវៗហ្នឹងដែរ?

ប៉ូចៈ មកលេងជាងមួយឆ្នាំហើយ ជួនកាលមកលេងរកបងរកប្អូនគាត់ទៅ ។

ដានីៈ ពេលក្រោយវៀតណាមចូលមកខែមករាឆ្នាំ១៩៧៩ហ្នឹងពេលហ្នឹងយ៉ាងម៉េចទៀតទៅ?

ប៉ូចៈ ពេលហ្នឹងនៅក្នុងព្រៃហើយកាលហ្នឹង ហើយមិនដឹងទៅណាក៏នាំគ្នារត់តស៊ូក្នុងព្រៃទៅ ។

ដានីៈ មកនៅកន្លែងណា?

ប៉ូចៈ មកនៅក្នុងព្រៃបុសពក ។

ដានីៈ បុសពកហ្នឹងនៅខាងណា?

ប៉ូចៈ បុសពកហ្នឹងនៅបារាយណ៍ខាងលើ ។

ដានីៈ ហើយយ៉ាងម៉េចទៀត?

ប៉ូចៈ ទៅនៅនាំកូននាំចៅក្រុមគ្រួសារបងប្អូនមួយចំនួនហ្នឹងទៅ ចេះតែនៅបានប៉ុន្មានខែទេប្រពន្ធហ្នឹងស្លាប់ទៀតទៅ ។

ដានីៈ ប្រពន្ធទី២ឈ្មោះអី?

ប៉ូចៈ ឈ្មោះសល់ ។

ដានីៈ ជាអ្នកស្រុកណា?

ប៉ូចៈ នៅស្រុកកណ្តាលស្ទឹង ។

ដានីៈ ប្រពន្ធទី២រៀបការឆ្នាំណា?

ប៉ូចៈ ខ្ញុំរៀបឆ្នាំ៧៦ហើយ ។

ដានីៈ អ៊ីរៀបការនៅណា?

ប៉ូចៈ រៀបនៅស្រុកស្អាង ។

ដានីៈ អ៊ីមានកូនប៉ុន្មានទៀត?

ប៉ូចៈ បានកូនពីរស្លាប់ទៅ ។

ដានីៈ ស្លាប់ជំនាន់ណា?

ប៉ូចៈ ស្លាប់ជំនាន់៧៩ហ្នឹង ។

ដានីៈ ចឹងនៅពេលតស៊ូឆ្នាំ៧៩ហ្នឹងប្រពន្ធពូស្លាប់បាត់ទៅ?

ប៉ូចៈ បាទ ។

ដានីៈ ស្លាប់ដោយសារអីគេ?

ប៉ូចៈ ស្លាប់ដោយសារជំងឺ ។

ដានីៈ ឆ្នាំណា?

ប៉ូចៈ ស្លាប់៧៩ ។

ដានីៈ ចុះកូនស្លាប់ឆ្នាំណា?

ប៉ូចៈ ស្លាប់ឆ្នាំ៧៩ដូចគ្នាគ្រាន់តែខុសខែ ។

ដានីៈ ស្លាប់ដោយសារជំងឺគ្រុនចាញ់?

ប៉ូចៈ បាទ ។

ដានីៈ ហើយយ៉ាងម៉េចទៀតទៅ?

ប៉ូចៈ គេចេះតែឲ្យយើងខំតស៊ូចឹងទៅ ។

ដានីៈ ពេលមកតស៊ូអ៊ឹមកទទួលខាងអីវិញទៅ?

ប៉ូចៈ ខ្ញុំមកទទួលកំលាំងស្រុកមួយចំនួនដែលបងប្អូនមកជាមួយហ្នឹងណាស់ ចូលមកឃ្មីឃ្មាហ្នឹងទៅ ចូលមកដល់ខ្ញុំនិយាយថាបងប្អូនណាដែលទ្រាំបាន ក៏នៅទៅបើបងប្អូនណាទ្រាំមិនបានក៏អញ្ជើញទៅផ្ទះទៅសំបែងទៅរកម៉ែឪទៅ ស្រុកណាស្រុកហ្នឹងហើយបងប្អូនណានៅតស៊ូទៀត ក៏តមកខ្ញុំអត់មានបង្ខំទេ ។

ដានីៈ ពេលដែលអ៊ឹមកនៅក្នុងព្រៃហ្នឹងអ៊ំនៅជាគណៈស្រុកដដែល?

ប៉ូចៈ បាទ!គណៈស្រុកដដែល ដល់ក្រោយមកឆ្នាំ៨០ គេចាត់តាំងឲ្យខ្ញុំមកគ្រប់គ្រងទ័ពមួយចំនួនទ័ពដែលដាច់ដោចមេកើយ ។

ដានីៈ អាហ្នឹងគេហៅអីវិញទៅ?

ប៉ូចៈ កាលហ្នុងគ្រាន់តែទទួលមុខសញ្ញាកំពង់ចាមកំពង់ធំចឹងទៅណាស់ ។

ដានីៈ ជាបញ្ជាការ?

ប៉ូចៈ បាទ! បានតែប៉ុន្មានខែទេ ក៏តា ពកគាត់ចុះទៅទទួលក្តាប់នៅសមរភូមិហ្នឹង ខ្ញុំជាសមាជិកគាត់ចឹងមក ។

ដានីៈ អនុរបស់តា ពក?

ប៉ូចៈ ខ្ញុំជាសមាជិក អនុ តា ពេជ្រ ដាង ដល់ឆ្នាំ៨៧ខ្ញុំដាច់ជើង ។

ដានីៈ ជើងអ៊ំពិការដោយសារអីគេ?

ប៉ូចៈ ដោយសារត្រូវមីន ។

ដានីៈ មីនហ្នឹងដាន់យ៉ាងម៉េច?

ប៉ូចៈ មីុនហ្នឹងដាន់ដោយសារតែធ្វើដំណើរទៅសមរភូមិ ។

ដានីៈ សមរភូមិកន្លែងណាទៅ?

ប៉ូចៈ សមរភូមិនៅអូរគ្រង ។

ដានីៈ អូរគ្រងហ្នឹងនៅខេត្តណាទៅ?

ប៉ូចៈ នៅខាងខេត្តសៀមរាប ខាងស្រុកជីក្រែង ។

ដានីៈ មីនហ្នឹងជាមីនខាងណាជាអ្នកដាក់?

ប៉ូចៈ មីនហ្នឹងមិនដឹងជាខាងណាដាក់ទេ កាលហ្នឹងដាក់ច្រើនគ្នា ។

ដានីៈ ចឹងដល់អ៊ីពិការជើងចឹងយ៉ាងម៉េចទៀតទៅ?

ប៉ូចៈ ដល់ខ្ញុំពិការជើងខ្ញុំត្រូវដកមកខាងក្រោយវិញទៅ ។

ដានីៈ នៅខាងក្រោយហ្នឹងកន្លែងណា?

ប៉ូចៈ នៅព្រំដែននៅជំរំអូរត្រាវ ហៅគងអំពិល ។

ដានីៈ នៅហ្នឹងអ៊ីទទួលអន្តភាពជំរំហ្នឹងឬយ៉ាងម៉េច?

ប៉ូចៈ អត់ទេ ខ្ញុំនៅហ្នឹងទទួលអន្តភាពគ្រួសារកង៍ពលធំ២ហ្នឹង គ្រួសារកងទ័ព៨១៧របស់តាពកហ្នឹង ។

ដានីៈ អាហ្នឹងកងពល?

ប៉ូចៈ បាទ ។

ដានីៈ ចឹងពេលអ៊ីមកនៅជំរំហ្នឹងអ៊ីមានធ្លាប់ជួបជនភាសខ្លួនទៅពីខាងក្នុងអីអ៊ីមានបានជួបទេ?

ប៉ូចៈ មានជួបដែរ ច្រើនណាស់កាលហ្នឹងនៅជំរំ ។

ដានីៈ ចឹងអ៊ីមានធ្លាប់ជួយពួកគាត់ឲ្យបានភៀសខ្លួនទៅក្រៅប្រទេសអីទេ អ៊ីមានធ្លាប់បានជួយដែរឬទេ?

ប៉ូចៈ មានតែរកនឹកមិនឃើញទេក្មួយ ។

ការស្បេតទី២ខាងអេ

ដានីៈ ចឹងអ៊ីកាលអ៊ីតស៊ូនៅក្នុងព្រៃហ្នឹងមានដែលជួបប្រជាជនដែលរត់គេចមកពីខាងក្នុងហើយមានជួបតាមផ្លូវអីឬមានឃើញពួកគាត់ត្រូវរបួសអីមានដែលទេ?

ប៉ូចៈ មានធ្លាប់ដែលណាក្មួយតែវាមិនចាំច្រើនកន្លែងពេក ។

ដានីៈ ចឹងអ៊ីធ្វើការប៉ាន់ស្មានមើលថាអ៊ីមានជួយប៉ុន្មានដងហើយមានគ្នាប៉ុន្មាននាក់ដែរ?

ប៉ូចៈ ធ្លាប់ជួយដែលតែមិនដឹងត្រង់ណាខ្លះទេ បេះតែមានជួយតែរកនឹកមិនឃើញ ។

ដានីៈ ចឹងកាលជួយហ្នឹងមានមូលហេតុអីបានជាអ៊ីជួយពួកគាត់ហ្នឹង?

ប៉ូចៈ ខ្ញុំមានមូលហេតុខ្ញុំជួយនេះខ្ញុំពិនិត្យឃើញការខុសឆ្គងរបស់គាត់មើលទៅថាដូចជាមិនមានអី ដែលវាធំដុំហ្នឹងម្យ៉ាង ម្យ៉ាងវិញទៀតដោយខ្ញុំមានសីលធម៌មួយដែលខ្ញុំមានការពិចារណា មិនថារូបគេមិនថារូបខ្ញុំមានកង្វះខាតផ្ទាល់ខ្លួនហើយ ឬមានទុក្ខទោសនៅក្នុងខ្លួនហើយហ្នឹង បើកាលណាយើងជួយគេទៅគង់មានថ្ងៃណាមួយគេជួយយើងវិញ បើយើងធ្វើអំពើល្អគឺ វាតែងតែផ្តល់ផលល្អមកវិញដែលក្មួយ អាហ្នឹងចឹងអានេះជាសីលធម៌ក្នុងការរស់នៅ ដូច ជាខ្ញុំនិយាយខាងដើមចឹងឪពុកខ្ញុំម្តាយខ្ញុំគាត់តែងតែមានសីលមានទានមានធម៌មានអារ្យ ក្នុងខ្លួនគាត់តែងតែពិចារណានិងអប់រំកូន ឲ្យកូនសុភាពរាបសារមិនឲ្យកូនប៉ះដៃយកដៃប៉ះ ជើងយកជើងតែងតែសណ្តោះអនុគ្រោះតែងតែអាណិតអាសូរ្យ បាទអាហ្នឹងគឺចឹង ។

ដានីៈ បាទ ។

ប៉ូចៈ អាហ្នឹងជាប្រពៃណីខ្លួនខ្ញុំខំធ្វើកន្លងមកចឹងទោះបីសម័យណាក៏ដូចជាសម័យណាដែរ ។

ដានីៈ បាទ ។

ប៉ូចៈ ខ្ញុំយល់ឃើញថា បើយើងមិនបត់ឲ្យទាន់សភាពការណ៍មួយៗ ក៏យើងតែងតែវិនាសខ្លួន ដែរ ។

ដានីៈ បាទ ។

ប៉ូចៈ ការពិតខ្ញុំផ្ទាល់ហ្នឹងតែងតែយកធម៌មកពិចារណាជាប់ដែរ គឺសីលធម៌រស់នៅរបស់ខ្ញុំហើយ ខ្ញុំបួសខំរៀនអស់រយៈប៉ុន្មានឆ្នាំមក ក៏តែងតែយកធម៌ព្រះពុទ្ធយកមកដាក់ក្នុងខ្លួនដែរ ដែលខ្លួនបានរៀនខ្លួនបានទន្ទេញប៉ុណ្ណាថាមិនឲ្យសម្លាប់ អតនាទាថាមិនឲ្យលួចទ្រព្យគេ ហ្នឹងចឹងគឺមានសីលប្រាំខ្ញុំតែងតែដុតធូបតែងតែបួងសួងតែងតែបួងសួងជាប់ដល់គុណ មាតាបីតាគុណព្រះពុទ្ធព្រះធម៌ព្រះសង្ឃ ។

ដានីៈ ចឹងអ៊ីគិតថាជួយគេថ្ងៃក្រោយមានគេជួយយើងវិញចឹង ចឹងកាលអ៊ីបានជួយគេអស់រយៈ ពេលបីឆ្នាំចឹងមក មកដល់ឥឡូវមានគេតបស្នងអ៊ីវិញទេ?

ប៉ូចៈ ខ្ញុំគឺមិនទាន់មានអីធំទេ គ្រាន់តែគេមកអរគុណយើង ថាអ៊ីយ៉ាងនោះមួយយ៉ាងនេះពី ។

ដានីៈ បាទ ។

ប៉ូចៈ មានថ្ងៃមួយមានប្រជាជនខ្លះគាត់មកថា ដូចថាមិនសមបើនិយាយគាត់ស្លាប់ហើយដូចជា អ៊ំពាក ដូចជាមីងមួយដែលខ្ញុំនិយាយហ្នឹងអ៊ំពាកគាត់សួរថាម៉េចទៅប្រជាជន គាត់នៅសួរ រកដែលឬអត់? ហើយយាយនោះគាត់និយាយថាគេមិនសួររកទេអ៊ឹងឯងនោះ ព្រោះគេ

ស្អប់គេដៀលចេះចុះអី ចុះមិត្តប៉ូចយ៉ាងម៉េច? ថាទេគាត់មិនដែលពុទ្ធណាមួយទៅទឹងទៅទៅប្រមាថមើលងាយគាត់ទេ ខ្ញុំនិយាយប្រាប់ក្មួយឯងត្រង់ ។

ដានីៈ បាទ ។

ប៉ូចៈ គឺមានព្រឹត្តិការណ៍ឆ្នាំ៧៩ដែលកើតឡើងពេញ ស្រុកបារាយណ៍ហើយហ្នឹងខ្ញុំនៅក្នុងអំឡុងហ្នឹងមានប្រជាជនប្រាប់ថា ក្មួយ អើយ គេចសិនទៅក្នុងពេលហ្នឹងមិនដឹងថាមានពីណាស្អប់ពីណាស្រឡាញ់ទេ មានតែចឹងបាទ ។

ដានីៈ បាទ ។

ប៉ូចៈ ហើយខ្ញុំចូលទៅវិញ គេឲ្យទៅឃោសនាប្រជាជនវិញខ្ញុំក៏ចូលទៅវិញពេលយប់ចូលទៅតាមផ្ទះចូលទៅជួបក្នុងព្រៃអី ចឹងទៅគេចេះតែលាក់ខ្ញុំរហូតហើយផ្តល់អង្ករស្បៀងមកឲ្យខ្ញុំជាប់ចឹងដែរ ។

ដានីៈ ចឹងអឺមានយាយមួយថាតា ពកសួរគាត់ថាមានគេស្អប់គាត់អីចឹង ហើយយាយហ្នឹងគាត់ឈ្មោះអី?

ប៉ូចៈ ខ្ញុំភ្លេចហើយប្តីគាត់ឈ្មោះ តា អួ តា អួនៅត្រពាំងស្រង៉ែសព្វថ្ងៃនេះ ។

ដានីៈ ឆ្នាំណាដែលតា ពកគាត់សួរហ្នឹង?

ប៉ូចៈ ប្រហែលជាឆ្នាំ៩៩ហ្នឹង ។

ដានីៈ ចឹងគាត់ហ៊ាននិយាយនៅមុខតា ពកចឹងដែរ?

ប៉ូចៈ គាត់ហ៊ាន ខ្វាចអីសម័យយើងនេះហើយ ។

ដានីៈ ចឹងប្រជាជននៅបារាយណ៍មានគេស្រឡាញ់អ៊ឹំច្រើនចឹង?

ប៉ូចៈ បាទ!តាមដែលខ្ញុំធ្លាប់ឆ្លងកាត់ហ្នឹង ដូចជាភាគតិចដែលទេបាទ អ្នកដែលស្អប់នោះណា ។

ដានីៈ បាទ!ក្រោយ៧៩ហើយមានគេបញ្ជូនអ៊ឹំឲ្យមកឃោសនាប្រជាជនឲ្យចូលក្នុងព្រៃទៀត?

ប៉ូចៈ បាទ ។

ដានីៈ ខាងណាគេបញ្ជាឲ្យអ៊ឹំទៅ?

ប៉ូចៈ ខាង តា ពកហ្នឹងហើយ ។

ដានីៈ ចឹងកាល៧៩ហ្នឹងបើមានគេស្អប់អ៊ឹំគេប្រាប់ទៅខាងវៀតណាមហើយ?

ប៉ូចៈ បាទ! មិនបាច់ប្រាប់ទេ គេកាប់យើងក៏ងាប់ដែរ ។

ដានីៈ បាទ ។

ប៉ូចៈ មិនថាចឹងក្មួយជំនាន់ហ្នឹង ។

ដានីៈ ចឹងមានគេតបស្នងមកអ៊ឹំវិញ គេជួយលាក់អ៊ឹំ?

ប៉ូចៈ បាទ! ហើយសព្វថ្ងៃនេះខ្ញុំខំតែកសាងតែអំពើល្អដល់ខ្លួនឯងកូនចៅ ។

ដានីៈ ក្រៅពីគ្រួសារតាអ្នួធ្លាប់មកលេងអ៊ឹមានគ្រួសារណាផ្សេងទៀត ដែលធ្លាប់ជួយពួកគាត់ ហើយពួកគាត់នៅតែមានទំនាក់ទំនងជាមួយអ៊ំ ហើយសព្វថ្ងៃពួកគាត់នៅរស់ដែរ?

ប៉ូចៈ សើច....ដូចជាមិនចាំទេក្មួយ ។

ដានីៈ ចឹងអ៊ឹមានអារម្មណ៍យ៉ាងម៉េចដែរ ដែលពួកខ្ញុំមកសួររឿងរ៉ាវដែលអ៊ឹធ្លាប់ជួយគេចឹង ។

ប៉ូចៈ ខ្ញុំអត់មានអារម្មណ៍ប្រែប្រួលទេ ចំពោះក្មួយដែលបានមកសាកសួរពីប្រវត្តិហូរហែរបស់ខ្ញុំនេះ ខ្ញុំមិនអារម្មណ៍អីភ័យព្រួយដោយប្រការណាមួយទេ ខ្ញុំតែងតែអរគុណចំពោះក្មួយដែលបានមកសាកសួរអំពីអំពើល្អខ្លះៗអំពីខ្ញុំហ្នឹង ក៏ខ្ញុំរីករាយដល់ក្មួយឥតមានអ៊ីគណនាទេ ខ្ញុំមានតែប៉ុណ្ណឹង ខ្ញុំសព្វថ្ងៃរស់នៅជាប្រជាជនហើយគាត់បានបោះឆ្នោតឲ្យជាក្រុមប្រឹក្សាឃុំនេះ ចេះតែខំប្រឹងជាមួយក្រុមប្រឹក្សាឃុំទាំងអស់ចេះតែធ្វើដើម្បីអភិវឌ្ឍន៍នៅក្នុងភូមិរបស់ខ្លួន ។

ដានីៈ ចឹងអ៊ឹអាចណែនាំខ្ញុំថាមានពីណាដែលធ្លាប់ធ្វើការដូចអ៊ឹដែលហើយគាត់ធ្លាប់ជួយមនុស្សចឹងដែរ ថាអ៊ឹមានស្គាល់ពីណាទៀតជួយណែនាំប្រាប់ខ្ញុំផង?

ប៉ូចៈ ដូចជាអ្នកផ្សេងទៀតកាលជំនាន់ហ្នឹងដូចជាអស់ហើយ អ៊ឹ ពកក៏គាត់ស្លាប់ទៅអឿននោះក៏ស្លាប់ទៅមានពីណាទៀត ។

ដានីៈ គាត់មានឋានៈជាឃុំ កងទ័ពក៏បានឲ្យតែគាត់មានតួនាទីកាលសម័យហ្នឹង ឲ្យតែធ្លាប់បានជួយឲ្យផុតពីការស្លាប់?

ប៉ូចៈ ខ្ញុំក្តាប់មិនសូវបានមិនថាគេជួយកំរិតណាៗ អន្លង់វែងត្រពាំងប្រសាទនេះសុទ្ធតែមេអ្នកតស៊ូទាំងអស់ហ្នឹង ។

ដានីៈ នៅត្រពាំងប្រសាទហ្នឹងឈ្មោះអីគេ?

ប៉ូចៈ ឈ្មោះលោកជុំ គាត់ឥឡូវជាអភិបាលរងខេត្តទៅហើយ ។

ដានីៈ ចឹងជំនាន់បីឆ្នាំគាត់ជាអ្វី?

ប៉ូចៈ គាត់នៅខាងទាហានទេ គាត់ខាងទ័ព ។

ដានីៈ ចឹងអ្នកនៅអន្លង់វែងយើងហ្នឹង កាលជំនាន់បីឆ្នាំគាត់មានតួនាទីខាង ខាងឃុំ ខាងតំបន់អីចឹង?

ប៉ូចៈ ស្រីមានតែយាយរ៉ាន់ យាយចែម ។

ដានីៈ យាយរ៉ានគាត់នៅត្រង់ណា?

ប៉ូចៈ គាត់នៅភូមិអភិវឌ្ឍន៍យ៉ាងម៉េចទេ ភូមិគាត់មិនសូវចាំផង ។

ដានី៖ ចឹងសួរគេម្ដុំណាគេអាចសួរគាត់?

ប៉ូច៖ ទៅសួរម្ដុំភូមិអភិវឌ្ឍន៍ហ្នឹង ។

ដានី៖ យាយរ៉ាន់គាត់មានតួនាទីអីដែរ?

ប៉ូច៖ ទេ ខ្ញុំក្ដាប់មិនបានដែរ គាត់ទទួលខាងអីទេ ។

ដានី៖ យាយរ៉ាន់កាលជំនាន់បីឆ្នាំគាត់ធ្វើអី?

ប៉ូច៖ កាលហ្នឹងគាត់នៅឆ្ងាយពីគ្នាដែរ តែពេលមកជួបគ្នានៅជំរំនេះបានស្គាល់គាត់ ។

ដានី៖ ចឹងយាយចែមនៅភូមិណាដែរ កាលខ្ញុំទៅជួបគាត់នៅត្រពាំងថ្មខេត្តបន្ទាយមានជ័យ ខាង ភ្នំស្រុក តែឥឡូវគាត់នៅទីណាវិញ?

ប៉ូច៖ ឥឡូវគាត់នៅអូរអង្រែ ឃុំត្រពាំងសៅ ។

ដានី៖ គាត់ធ្វើការអីដែរ?

ប៉ូច៖ ឥឡូវគាត់ធ្វើជាជំទប់ទី១ ក្រុមប្រឹក្សាឃុំ ។

ដានី៖ មានស្គាល់ពីណាទៀត?

ប៉ូច៖ មានខាងទាហានឈ្មោះ ឆាំ ។

ដានី៖ គាត់នៅណា?

ប៉ូច៖ គាត់នៅកងពល៤៣ ។

ដានី៖ គាត់នៅភូមិណា?

ប៉ូច៖ គាត់នៅជិតយាយរ៉ាន់ហ្នឹងដែរ ។

ដានី៖ កាលជំនាន់បីឆ្នាំគាត់ធ្វើអីដែរ?

ប៉ូច៖ គាត់នៅខាងសាធារណៈការ គាត់នៅជាមួយអ៊ឹ ពកដែរ ។

ដានី៖ មានអ្នកណាទៀត?

ប៉ូច៖ មានឈ្មោះ ឈាន់នៅខាងកាត់ដេរ ។

ដានី៖ នៅភូមិអីដែរ?

ប៉ូច៖ នៅស្វាយចេកនេះ

ដានី៖ គាត់ស្រីឬប្រុស?

ប៉ូច៖ ស្រី ។

ដានី៖ នៅណាដែរ?

ប៉ូច៖ នៅខាងផ្លូវចេញនៅជិតហាងកែសម្ផស្ស ។

ដានី៖ គាត់ដេរភូមិភាគ?

ប៉ូចៈ កាលជំនាន់ហ្នឹងចឹងហើយ ។

ដានីៈ មានពីណាទៀតទេ?

ប៉ូចៈ ភ្លេចអស់ហើយ ។

ដានីៈ ចឹងចុងក្រោយអ៊ំមានអីបន្ថែមទៀត នៅអ្វីដែលពួកខ្ញុំមិនទាន់សួរអ៊ំ?

ប៉ូចៈ អត់មានអីទេក្មួយ អស់ហើយ ។

ដានីៈ ហើយពត៌មានហ្នឹង តើអ៊ំអនុញ្ញាតិឲ្យខ្ញុំយកទៅសរសេរចុះផ្សាយអីទេ?

ប៉ូចៈ អាហ្នឹងស្រេចតែក្មួយទេ ខ្ញុំអត់មានជំទាស់អីទេ ។

ដានីៈ ចឹងខ្ញុំអរគុណអ៊ំច្រើនដែលបានចំណាយពេលវេលាឲ្យខ្ញុំសម្ភាសន៍ សួរទាក់ទងពីប្រវត្តិបីឆ្នាំ និងសម័យក្រោយមកហ្នឹង ខ្ញុំអរគុណអ៊ំច្រើន ។

ប៉ូចៈ បាទ ។

ចប់